

ΤΑΧΥΜΕΛΕΤΗΤΟΤΗΤΑΤΟΥΤΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
 "Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
 Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθηνα
 www.ioannisvaptistis.gr

■
 Τηλέφωνα: 2103212713
 2103212107 - 6986985900
 e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 536 ●
 ● ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2009 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων την άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

«ΤΟΥΤΟ ΕΣΤΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΜΟΥ»

Μεσίτης Καινης Διαθήκης

Ανάμεσα στό δότη και στό λήπτη, στό δωρητή και στόν άποδέκτη, στό διαθέτη και σ' αυτόν για τόν όποιον γίνεται ή διαθήκη, ύπάρχει ό μεσίτης. Ό Χριστός είναι ό μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Στέκει ανάμεσα στη γή και στόν ούρανό, ως γεφυροποιός, ως ειρηνοποιός, ως «δικάκονος της καταλλαγής» (Β' Κορ. ε' 18). Και φυσικά όχι μόνο αυτό. Δέν είναι άπλως μεταξύ ούρανού και γής. Είναι και τά δύο: Και γή και ούρανόσ! Και Θεός και άνθρωπος!

Πώς Τόν παρουσιάζει ό άπόστολος Παύλος ως μεσίτη; «Διά τουτο διαθήκης καινης μεσίτης έστιν, όπως, θανάτου γενομένου εις άπολύτρωσιν των επί τη πρώτη διαθήκη παραβάσεων, την έπαγγελίαν λάβωσιν οι κεκλημένοι της αιώνιου κληρονομίας» (Έβρ. θ' 15). Δηλαδή: «Γι' αυτό έγινε ό Χριστός μεσίτης της Καινης Διαθήκης: για τόν ένα και μοναδικό σκοπό: Νά πραγματοποιηθή και στην περίπτωση αυτή ένας θάνατος, πού θά έπιφέρει την άπολύτρωσι όλων των παραβάσεων του νόμου, πού έγιναν όσο ίσχυε ή πρώτη διαθήκη. Και νά λάβουν οι καλεσμένοι στην καινή διαθήκη την έπαγγελία, για νά κληρονομήσουν τά αιώνια».

● Είναι μεσίτης ως Θεάνθρωπος.

Είναι μεσίτης ως έγγύσις άπόλυτη, άφού είναι ό Άναμάρτητος.

Είναι μεσίτης ως μεσολαβητής, άφού δέν άπλώνει τά χέρια Του άπλως για νά μäs φέρη στόν Πατέρα, αλλά δέχεται και καταδέχεται νά Του τρυπήσουν τά χέρια, νά σταυρωθή, για νά καταστή φερέγγυος μεσίτης.

● Είναι ό μεσίτης, αλλά και μάρτυρας συγχρόνως για τη μεσιτεία της Καινης Διαθήκης. Στην ύπογραφή διαθήκης ή συμβολαίου καλοούνται και μάρτυρες συνήθως. Στη διαθήκη του Σταυρού μάρτυρας είναι ό Ίδιος ως Θεός, αλλά και τά άλλα δύο πρόσωπα της Θεότητας, ό Πατέρας και τό Άγιο Πνεύμα, κάτι πού συνέβη και κατά τη βάπτισί Του.

Γιά τη βάπτισι του αίματος, του Σταυρού της Καινης Διαθήκης, ό ίδιος ό Χρι-

στός λέει: «Κάν έγω μαρτυρώ περί έμαν-
του, αληθής έστιν ή μαρτυρία μου... Έ-
γώ είμι ό μαρτυρών περί έμαντου, και
μαρτυρεί περί έμου ό πέμπας με πατήρ»
(Ίωάν. η' 14. 18).

● Είναι ό μεσίτης, πού ό ίδιος πλήρωσε
τά μεσιτικά. Ό μεσίτης πληρώνεται
γιά τή μεσολάβησί του νά πουληθή κά-
τι, νά ύπογραφή κάποιου συμβόλαιο. Ό
Χριστός πλήρωσε άκριβά τήν Καινή Δια-
θήκη. Έδωσε τή ζωή Του «λύτρον άντί
πολλών» (Ματθ. κ' 28).

Η διαθήκη ισχύει μετά θάνατον

Υπογράφεται, λοιπόν, τό συμβόλαιο
τής σωτηρίας του κόσμου, και τά συμβο-
λαιολογραφικά, τά μεσιτικά, τά πληρώνει
ό Ίδιος. Και μάλιστα του στοίχισαν πο-
λύ άκριβά σέ πόνο και όδύνη.

● Του στοίχισαν τό θάνατο, πού
είναι έκούσιος, αλλά και... «κατ' άνάγκη»!
Καμμιά άνάγκη δέν έχει ό Θεός,
άφου είναι «άνενδεής».

Και όμως! Μπήκε μέσα στήν... άνάγκη!
Ήταν άνάγκη νά ύψωθή στό Σταυρό
γιά μās. «Δεί ύψωθήναι τον υιόν του άν-
θρώπου» (Ίωάν. γ' 14). Ήταν άνάγκη νά
σταυρωθή και νά πεθάνη, γιά νά ισχύ ή
νέα διαθήκη. «Όπου γάρ διαθήκη, θά-
νατον άνάγκη φέρεσθαι του διαθεμέ-
νου. Διαθήκη γάρ επί νεκροίς βεβαία,
έπει μήποτε ισχύει ότε ζή ό διαθέμενος»
(Έβρ. θ' 16-17). Δηλαδή: «Όπου ύπάρχει
διαθήκη, βασική προϋπόθεσις είναι ό
θάνατος εκείνου, πού τήν έκανε. Διότι ή
διαθήκη του ισχύει μόνο έφ' όσον αυτός,
πού τήν έκανε, έχει πιά πεθάνει. Όσο
ζή, δέν ισχύει καθόλου ή διαθήκη».

● Χρειαζόταν κάποιος νά πεθάνη, γιά
νά ισχύ ή Καινή Διαθήκη. Ποιός, λοι-
πόν, θά πέθαινε;

— Έγώ! λέει ό Χριστός μέ θεϊκή βού-
λησι. Έγώ θέλω νά πεθάνω. «Θέλω, ίνα
όπου έγώ είμι, και ούτοι όσι» (Ίωάν. ιζ'
24). Ό θάνατός μου, ή ζωή τους!

● Οι παραβάσεις διαγράφονται
μόνο μέ ύπερβάσεις.

Και ή ύπερβασις ήταν νά πεθάνη ό Ά-
θάνατος!

Υπερβασις ήταν νά πάρη χάρι ό ένο-
χος!

Υπερβασις τό νά γίνη κληρονόμος
του Πατέρα τό άποπαιδι, ό άσωτος, ό άν-
θρωπος!

● Ό Χριστός είναι ή άπολύτρωσις
μας.

● Είναι ή κληρονομία μας. Μέ τή
θυσία Του γινόμαστε παιδιά του Θεού
και κληρονόμοι του Θεού, «συγκληρονό-
μοι δέ Χριστού» (Ρωμ. η' 17).

● Ήταν άνάγκη νά πεθάνη ό δια-
θέμενος! Μά διαθέμενος, διαθέτης, εί-
ναι ό Θεός! Πώς νά πεθάνη ό Θεός; Αυτό
είναι άδύνατον!

Και όμως βρέθηκε τρόπος! Έδω είναι
τό μεγάλο τής ευσεβείας μυστήριο. Ό
Θεός φόρεσε τήν ανθρώπινη φύσι.

Η σάρκα του Χριστού είναι τό «με-
τερίζι», άπ' όπου βάλλει έναντίον τής
άμαρτίας και του θανάτου, χωρίς ό Ίδιος
νά βάλλεται! Μέ τή σάρκα μπόρεσε ν'
άνεβή στό Σταυρό και νά πεθάνη, μετα-
τρέποντας τό Σταυρό σέ τραπεζί, όπου
ύπογράφεται ή καινή, ή αίώνια διαθήκη
γιά τή λύτρωσι του ανθρώπου!

● Όσο ζή ό διαθέτης, ή διαθήκη δέν
ισχύει. Νά γιατί συνέφερε νά πεθάνη ό Ί-
ησοϋς Χριστός. Γιά νά ισχύση ή Διαθή-
κη, νά σωθή ό άνθρωπος. Τό είχε πει ό
Ίδιος: «Συμφέρι υμίν ίνα έγώ άπέλ-
θω. Έάν γάρ μή άπέλθω, ό παράκλητος
ούκ έλεύσεται πρός ύμās» (Ίωάν. ιστ' 6).

● Αν ό Χριστός δέν γινόταν έκούσια
νεκρός, θά ήταν άπλώς και μόνο:

- Τό κήρυγμά Του ώραία λόγια!
- Τό πρόσωπό Του ώραίο φαινόμενο!
- Τά θαύματά Του ώραία σημεία!

Ραντισμός αίματος

Όταν ό Μωυσης έλαβε τίς όδηγίες
γιά τό πώς θά κατασκευάση τήν πρώτη
Σκηνη, πού συμβόλιζε τήν Καινή Διαθή-
κη, τή θυσία τής νέας ιερωσύνης, πάλι
κατ' έντολή του Θεού πήρε αίμα και ράν-
τισε και τό βιβλίο του Νόμου και τό λαό.

Σημειώνει τή συμβολική αυτή κίνηση και ενέργεια ο άποστολος Παῦλος: «Λαβών τό αίμα τῶν μύσχων και τράγων μετά ὕδατος και ἔριου κοκκίνου και ὑσώπου, αυτό τε τό βιβλίον και πάντα τόν λαόν ἔρράντισε» (Ἐβρ. θ' 19). Δηλαδή: «Πῆρε ὁ Μωϋσῆς τό αίμα τῶν μύσχων και τῶν τράγων μέ νερό και κόκκινο μαλλι και ὑσώπο και ράντισε και τό βιβλίον τοῦ νόμου και τό λαό».

● Αἷμα και νερό βλέπουμε στή τυπική ενέργεια τοῦ Μωυσή.

Ἄ νέος Μωυσῆς, ὁ Χριστός, πού μᾶς ἔβγαλε ἀπ' τή λάσπη τῆς ἁμαρτίας και τό σκοτεινό ὑπόγειο τοῦ θανάτου, για νά μᾶς ὀδηγήσει στήν ἀγιότητα και τήν αἰώνια ζωή, ράντισε τόν κόσμον μέ τό πανάγιο Αἷμα Του, ἀλλά και μέ τό «ὑδωρ», τό νερό, πού μυστηριωδῶς ἔτρεξε ἀπ' τή λοχευθεῖσα πλευρά Του (Ἰωάν. ιθ' 34).

Ἐρχεται ὁ Χριστός νά μᾶς ἀπολυτρώσει μέ τό βάπτισμα τοῦ ὕδατος και τοῦ αἵματος. «Οὗτός ἐστιν ὁ ἐλθών δι' ὕδατος και αἵματος, Ἰησοῦς Χριστός· οὐκ ἐν τῷ ὕδατι μόνον, ἀλλ' ἐν τῷ ὕδατι και τῷ αἵματι» (Α' Ἰωάν. ε' 6).

Κατά τούς Πατέρες τό «ὑδωρ» εἶναι τύπος τοῦ βαπτίσματος και τό αίμα τύπος τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Κοινωνίας.

□ Βάπτισμα ἡ πύλη τῆς πίστεως στό Χριστό.

□ Θεία Κοινωνία ἡ ζωή μαζί μέ τό Χριστό.

● Λυτρωτική βέβαια σημασία και δύναμι ἔχει τό Αἷμα. Μ' αὐτό ὑπέγραψε ὁ Χριστός τή διαθήκη, σύμφωνα μέ τήν ὁποία διαθέτει ὁ Θεός ὄχι μόνο τήν ἀπαλλαγή μας ἀπ' τήν ἁμαρτία, ἀλλά και τήν κληρονομιά τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Τό αίμα τῆς διαθήκης τότε, στήν παλαιά λατρεία, προτύπωνε τό Αἷμα τῆς Καινῆς Διαθήκης: «Τοῦτο τό αίμα τῆς διαθήκης ἧς ἐνετείλατο πρὸς ὑμᾶς ὁ Θεός» (Ἐβρ. θ' 20).

● Ἡ φράσις «Τοῦτο τό αίμα...» θυμίζει τό λόγο, πού εἶπε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, όταν

πρόσφερε στό Μυστικό Δεῖπνο προκαταβολικά τό πανάγιο Αἷμα Του: «Τοῦτο ἐστι τό αίμα μου τό τῆς καινῆς διαθήκης τό περί πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (Ματθ. κοτ' 28).

Τά σκεύη και τό βιβλίον

● Ὁ Μωυσῆς, ὅπως τονίζει και ὁ ἀποστολος Παῦλος, δέν ράντισε μονάχα τή Σκηνή (τό Ναό) και τό λαό, ἀλλά και ὅλα τά σκεύη, πού εἶχαν ἀφιερωθῆ για λειτουργική πλέον χρήσι στή Σκηνή (Ἐβρ. θ' 21).

Τό λαό Του ὁ Χριστός τόν ράντισε και τόν ραντίζει μέ τό δικό Του Αἷμα, πού ἀληθινά καθαρίζει (Α' Ἰωάν. α' 7) και καθιερώνει τίς ψυχές ὡς σκεύη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁν σωματικός ὁ καθαρισμός ἦν, ἀλλά πνευματικός, και τό αίμα πνευματικόν. Πῶς; Οὐκ ἀπό σώματος γάρ ἔρρει ἀλόγων, ἀλλά σώματος ἀπό Πνεύματος κατασκευασθέντος» (Ε.Π.Ε. 25,16). Μετά φρασις: Ἡ κάθαρσις δέν ἦταν για τό σῶμα· ἦταν πνευματική, και τό αίμα ἦταν πνευματικό. Πῶς; Διότι δέν ἔρρει ἀπό σῶμα ἀλόγων ζῶων, ἀλλ' ἀπό σῶμα, πού κατασκευάστηκε ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο.

● Καθιερωμένα για τό Θεό σκεύη δέν εἶναι ἐπιτρεπτό νά χρησιμοποιοῦνται για κοινή χρήσι, κάτι πού ἔκανε ὁ βασιλιάς Βαλτάσαρ (κεφ. ε' Δαν.), ὅταν τά σκεύη τοῦ Ναοῦ, πού εἶχε ἀρπάξει ὁ πατέρας του ὁ Ναβουχοδονόσορ, αὐτός τά χρησιμοποίησε για κρασοπότηρα σέ γλέντι στό παλάτι του!

□ Βεβήλωσις!

Πολύ μεγαλύτερη βεβήλωσις θεωρεῖται ν' ἀρπάξη κανεῖς τά σκεύη τῆς Ἐκκλησίας, τό ἅγιο ποτήριον π.χ., πού ἔχει καθιερωθῆ μέ τόσες λειτουργίες, πού ἔχει φιλοξενήσει τό Σῶμα και τό Αἷμα τοῦ Κυρίου ἐπανειλημμένως, και νά τό χρησιμοποίησι για κοινή χρήσι, ἀκόμα και νά τό γεμίσει... ἀκαθαρσίες!

□ Βεβήλωσις!

20 χρόνια από την κοίμησι του π. Έπιφανίου Θεοδωροπούλου

Με ευκαιρία τό μνημόσυνο του μακαριστού π. Έπιφανίου Θεοδωροπούλου, μεγάλου διδασκάλου τής Όρθοδοξίας, που αναχώρησε για τους ουρανούς στις 10 Νοεμβρ. 1989, παραθέτουμε από τό βιβλίο του «Τά δύο άκρα» (γ' έκδ. 2008, σελ. 54-56) απόσπασμα (μεταγλωτισμένο) από άρθρο του σχετικό μέ τό Διάλογο Όρθοδόξων και Παπικών. Γράφτηκε τόν Όκτώβριο του 1980, άλλ' είναι επίκαιρο, άφου ή Όρθοδοξία πάντοτε προσβλέπει στην έπιστροφή των πεπλανημένων.

«Τούς πεπλανημένους επανάγαγε»

(Ό άρξάμενος «Διάλογος» και οι έξ αυτού κίνδυνοι)

Ενας και μόνος Διάλογος μπορεί να ύπάρξη. Είτε «Διάλογος αγάπης έν ά λ η θ ε ί α», είτε «Διάλογος αληθείας έν ά γ ά π η». Χριστιανικώς ούτε αγάπη χωρίς την αλήθεια μπορεί να νοηθή ούτε αλήθεια χωρίς αγάπη. Όταν αγαπάς, άδιαφορώντας για την αλήθεια, δέν αγαπάς πραγματικά.

Η «αγάπη» αυτή μπορεί να είναι ευγένεια, διπλωματία, καλοί τρόποι, άψογος συμπεριφορά, συναισθηματική προσκόλλησις, ό,τι άλλο θέλεις, αγάπη όμως, ά γ ά π η Χ ρ ι σ τ ο ύ, δέν είναι! Και όταν κατέχης την αλήθεια και δέν αγαπάς, δέν ζής «έν τή ά λ η θ ε ί α».

Μπορεί να έχης «ψιλήν» γνώσιν τής αληθείας, μπορεί να πιστεύης σ' αυτό

και εκείνο και τό άλλο όρθό δόγμα, αλλά δέν διαφέρεις των δαιμόνων. «Και τά δαιμόνια πιστεύουσι και φρίσσουνσι» (Ίακ. β', 19), αλλά δέν σ ώ ζ ο ν τ α ι!

Ό πιστός, μμητής του Κυρίου έν παντί, αγαπά τους πάντας. Και τους έτεροδόξους και τους άλλοθρησκους και τους άθέους και τους ύβριστάς και διώκτας Αυτού. Άκριβώς δέ έπειδή αγαπά αυτούς, έχει «λύπην μεγάλην και άδιάλειπτον όδύνην τή καρδιά» (Ρωμ. θ' 2), διότι όλοι αυτοί βρίσκονται μακράν τής σωζούσης αληθείας. «Χριστιανός» χωρίς αγάπη είναι «χαλκός ήχων ή κύμβαλον άλαλάζον» (Α' Κορ. ιγ', 1).

Τί, λοιπόν, έννοοϋμεν λέγοντες «Διάλογον αγάπης έν αληθεία» ή «Διάλογον

Πολύ χειρότερη κι άπ' αυτήν είναι να χρησιμοποιή κανείς τό σώμα του, καθιερωμένο, βαφτισμένο, μυρωμένο και αγιασμένο, για άκάθαρτες πράξεις! Τά «μέλη του Χριστού ποιήσω πόρνης μέλη», ρωτάει ό άπόστολος Παύλος (Α' Κορ. στ' 15). Και ύπογραμμίζει: Μολύνει και καταστρέφει τόν έμψυχο ναό του Θεού όποιος άφόβως άμαρτάνει. «Εί τις τόν ναόν του Θεού φθείρει, φθερεί τουτόν ό Θεός» (Α' Κορ. γ' 17).

• Ό πιστός έχει γίνει ένα μέ τό σώμα και τό αίμα του Χριστού.

• Υπάρχει μιá σημαντική λεπτομέρεια στό ραντισμό του Μωυσή: Ράντισε «αυτό τε τό βιβλίον».

Πολύ περισσότερο ραντισμένο είναι τό νέο βιβλίο, τό Εύαγγέλιο. Έχει τό ραντισμό, που όνομάζεται θεοπνευστία. Γι' αυτό άλλωστε όλο τό Εύαγγέλιο καλείται και «Καινή Διαθήκη».

Οί άνθρωποι γράφουν και συγγράφουν βουτώντας την πέννα τους στό μελάνι και στό μυαλό τους.

Ό Χριστός έγραψε και υπέγραψε τό βιβλίο Του, την Καινή Διαθήκη, βουτώντας την πέννα στό αίμα Του και στή θεϊκή Του σοφία, άφου ό λόγος έν προκειμένω είναι άποκάλυψις του Λόγου, του Θεού Λόγου!

Άρχιμ. Δανιήλ Γ. Άεράκης

ἀληθείας ἐν ἀγάπῃ»; Μήπως ὅτι θὰ ἐρευνησωμε, ἐν ἀγάπῃ, γιὰ νὰ βροῦμε τὴν ἀλήθεια;

Αὕτῃ ἡ ἔννοια τοῦ «Διαλόγου» θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ εὐσταθήσῃ μόνο ἂν δύο ἄθεοι ἢ ἀγνωστικιστὰ ἀποφάσιζαν νὰ διαλεχθοῦν. Ὅταν ὅμως διαλέγεται ἕνας Ὁρθόδοξος πιστὸς μέ οἰονδήποτε ἄλλον, τέτοια ἔννοια ἀποκλείεται ἀπολύτως.

Ἀπὸ μᾶς ἡ ἀλήθεια δὲν «ζητεῖται», δὲν γίνεται ἀντικείμενο ἐρεύνης. Ἀπλῶς προσφέρεται. Καὶ προσφέρεται, διότι ὑπάρχει. Καὶ ὑπάρχει, διότι παρεδόθη καὶ φυλάσσεται.

Διάλογος λοιπὸν ἀληθείας ἐν ἀγάπῃ (ἢ ἀγάπης ἐν ἀληθείᾳ), γιὰ τὸν Ὁρθόδοξο σημαίνει: Διαλέγομαι μέ κάποιον ἑτεροφρονούντα, ἀπὸ ἀγάπῃ πρὸς αὐτόν, γιὰ νὰ τοῦ καταδείξω πὺ ἀστοχεῖ περὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ πῶς θὰ ὀδηγηθῇ εἰς αὐτήν.

Βεβαίως ὁ «Διάλογος» δὲν ταυτίζεται πρὸς τὴν διάλεξι ἢ τὸ κήρυγμα. Θὰ μιλήσῃ καὶ ἡ ἄλλη πλευρά. Θὰ εἰπῇ τὰ δικά της. Θὰ προβάλῃ ἀντιρρήσεις, ἐνστάσεις, διαφωνίες. Ὁ σκοπὸς ὅμως τοῦ Ὁρθόδοξου θὰ εἶναι πάντοτε ἕνας καὶ ἀμετακίνητος: Ἡ χωρὶς συμβιβασμοῦ καὶ ὑποχωρήσεις κατὰθεσις τῆς μαρτυρίας του γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ ἡ ἀταλάντευτος ἐμμονή του σ' αὐτήν!

Ἄν ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ Διαλόγου ἐπέλθῃ συμφωνία «ἐν τῇ ἀληθείᾳ», ἔχει καλῶς.

Ἄν ἡ ἀλήθεια δὲν γίνεται δεκτὴ, ἀπέρχεται μέ θλίψι, δεχόμενος τὸ «κρείττων ἐπαινετὸς πόλεμος εἰρήνης χωρίζουσης Θεοῦ»...

* * *

Λοιπὸν εἴμεθα ὑπὲρ τοῦ «Διαλόγου» μετὰ τῶν Παπικῶν;

Καὶ ναι καὶ ὄχι!

• Ναι, ἂν πρόκειται νὰ διαλεγώμεθα μέ τὴν παραπάνω προϋπόθεσι.

• Χίλιες φορές ὄχι, ἂν ὑπὸ τὸν «Διάλογον» νοοῦμε ζήτησι (=ἔρευνα) τῆς

ἀληθείας, δηλαδή ἂν ξεκινᾶμε ἀπὸ τὴν προϋπόθεσι ὅτι κανεὶς δὲν ἔχει ἀπολυτο καὶ ἀκεραία τὴν ἀλήθεια, ἀλλ' ὑπάρχουν παντοῦ ψήγματα ἀληθείας καὶ μόρια πλάνης, καὶ ἐπομένως θὰ ἐργασθοῦμε, ὥστε, μέ τὴ συλλογὴ ὅλων τῶν τμημάτων τῆς ἀληθείας, νὰ ἀπαρτίσουμε τὸ ὅλον Σῶμα τῆς ἀληθείας καὶ ἐπ' αὐτοῦ νὰ συνάψουμε συμφωνία!...

Τέτοιον «Διάλογον» κανένας Ὁρθόδοξος – Ὁρθόδοξος πράγματι καὶ ὄχι ὀνόματι – εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπικροτήσῃ, ἀφοῦ ἐκ προοιμίου δέχεται καὶ διακηρύσσει ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον παραμένει συνεχῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν (μία δὲ καὶ ὄχι πολλὰς Ἐκκλησίας ἵδρυσεν ὁ Χριστός), ὀδηγεῖ «αὐτὴν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰωάν. ις' 13).

... Καὶ γιὰ πολλοὺς, πού χειρίζονται, ἀπὸ Ὁρθόδοξου πλευρᾶς, τὰ τοῦ «Διαλόγου», τί νὰ εἰπῇ κανεὶς; Προτιμότερον εἶναι νὰ σιωπήσουμε...

Ὁ Θεὸς βεβαίως ἔδωκε βλαστοὺς στὴν ξηρὰ ράβδο τοῦ Ἄαρων καὶ καρπὸ στείρες κοιλίες καὶ ἔκανε νὰ ξεπηδήσῃ νερό ἀπὸ ἄγονο πέτρα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πᾶσα ξηρὰ ράβδος ἀνθεῖ καὶ πᾶσα στείρα κοιλία καρποφορεῖ καὶ πᾶσα πέτρα ἀναβλύζει ὕδατα.

Ἄδιστάκτως πιστεύουμε εἰς τὸ «ὥσπερ ὀρμὴ ὕδατος, οὕτω καρδία βασιλέως ἐν

Νέο βιβλίον
τοῦ ἱεροκήρυκος π. Δανιὴλ Ἀεράκη

Ὁρθοδοξία

Σκέψεις γύρω ἀπὸ τὸ τί εἶναι καὶ τί δὲν εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία, ὅπως παρουσιάστηκαν σέ ὀμιλίες κυρίως κατὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας σέ ἐπίσημες ἐκδηλώσεις.

Σελ. 128. Τιμὴ: 4 εὐρώ. Γιὰ παραγγελίες στὰ τηλέφωνα: 2103212713 καὶ 2109765440.

χειρὶ Θεοῦ· οὐ ἐὰν θέλων νεύση, ἐκεῖ ἔκλι-
νεν αὐτήν» (Παροιμ. κα' 1), ἀλλ' ἀγνοοῦ-
με σέ ποιές συγκεκριμένες περιπτώσεις ὁ
Θεὸς ἀποφασίζει νὰ ἐπεμβῆ καὶ νὰ ἀνα-
τρέψῃ τὸν ροῦν τῶν πραγμάτων, ἐκτρέπον-
τας μέ τὴν πανσθενῆ Του Δεξιά, τίς διά-
νοιες τῶν διαφόρων ἡγετῶν ἀπὸ τῆς «πο-
νηρᾶς αὐτῶν ὁδοῦ» καὶ «κλίνων αὐτὰς οὐ
ἐὰν θέλων νεύση»...

Δηλαδή, θὰ εἴπῃ κανεὶς, ἀποκλείεται
ἐν προκειμένῳ τὸ θαῦμα;

Δὲν ἀποκλείεται, ἀλλὰ καὶ δὲν προε-
ξοφλεῖται...

Ἔνα μόνο προεξοφλεῖται μέ μαθημα-
τική βεβαιότητα: Ὅτι παρὰ πᾶν σφάλ-
μα, παρὰ πᾶν ὀλίσθημα, παρὰ πᾶσαν ἀ-
προσεξίαν καὶ ἀσύνητον ἐνέργειαν, ἢ ἀ-
κόμη καὶ παρὰ πᾶσαν βλακεῖαν καὶ πα-
ρὰ πᾶσαν προδοσίαν, ἢ Ὁρθοδοξία θὰ
ἐπιζήσῃ, διότι ἐκεῖνος πού προεφήτευσε
τὸ ἀκατάλυτο τῆς Ἐκκλησίας (τῆς Ὁρθο-
δοξίας) (Ματθ. ις' 18), εἶναι ὁ Χριστὸς· καὶ
ὁ Χριστὸς οὔτε πλανᾶται οὔτε ψευδεταί!...

* * *

... Λοιπὸν νὰ ματαιώσουμε τὸν ἤδη
ἀρξάμενο καὶ κατὰ διαστήματα συνεχι-
ζόμενο Διάλογο;

● Ναι, ἂν πρόκειται νὰ συνεχισθῆ
κάτω ἀπὸ σαθρές θεολογικές προϋποθέ-
σεις καὶ μέ πλήρη ἀδιαφορία πρὸς τίς ἐ-
πιταγές τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

● Ὁχι, ἂν πρόκειται νὰ διεξάγεται μέ
τρόπο δογματικῶς καὶ κανονικῶς ἀνε-
πίληπτο, ὅποτε, ἐκτός τῶν ἄλλων, πρέ-
πει καὶ νὰ κατευθύνουμε τὸ Διάλογο ἀπ'
ἀρχῆς ἐκεῖ πού πρέπει:

Ὁχι στὴν περιφέρεια, ἀλλὰ στὸ κέν-
τρο· ὄχι στὰ ἄκρα, ἀλλὰ στὴν καρδιά
τοῦ Παπισμοῦ, πού εἶναι: Τὸ Πρωτεῖ-
ον καὶ τὸ Ἀλάθητον!

Ἄν ἐκεῖ διαφανῆ τάσις ὑποχωρήσε-
ως, ἐὰν διαπιστωθῆ διάθεσις διορθώσε-
ως, ἐὰν ἐκδηλωθῆ θέλησις ἀποσκορακί-
σεως τῶν δύο αὐτῶν πλανῶν, τότε «ἀ-
γαλλομένῳ ποδι» καὶ μέ σκιρτῶσα καρ-
διά προχωροῦμε περαιτέρω· συζητοῦμε

καὶ τὰ λοιπὰ θέματα, τελευταῖο δὲ τὸ
θέμα περὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐ-
χαριστίας.

Ἡ ἔνωσις δὲν ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἅγιο Πο-
τήριο· περατώνεται καὶ ὀλοκληρώνεται
σ' αὐτό. Ὁ μόνος ἐκεῖνος ὁ σιτευτὸς δὲν
ἐσφάγη καὶ δὲν παρετέθη γιὰ νὰ προκα-
λέσῃ τὴν ἐπιστροφή τοῦ Ἀσώτου στὴν
πατρικὴ οἰκία, ἀλλὰ γιὰ νὰ πανηγυρι-
σθῆ ἢ ἤδη γενομένη ἐπιστροφή. Δὲν οἰ-
κοδομοῦμε (κτίζουμε) ἀπὸ τὴν ὀροφή,
ἀλλ' ἀπὸ τὰ θεμέλια...

Ἄν οἱ ἡμέτεροι θέλουν νὰ πειραματι-
στοῦν ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου, ἕνα θὰ ἐπιτύ-
χουν: Ἡ ὀροφή, πού θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ
κτίσουν χωρὶς θεμέλια, θὰ καταρρεύσῃ
ροιζηδὸν καὶ θὰ καταπλακώσῃ ὅλους.

* * *

Ἄς ἀγαπᾶμε τὴν ἔνωσι, τὴν τῶν πάν-
των ἔνωσι.

Ἄς εὐχόμεθα ὑπὲρ αὐτῆς. Ἄς ἐργαζώ-
μεθα γι' αὐτήν.

Ἄλλὰ προσοχή!

Ἡ ἔνωσις – ἢ ἐν ἀληθείᾳ ἔνωσις – εἶ-
ναι καλὴ καὶ ἁγία, διότι εἶναι θέλημα τοῦ
Κυρίου, πού ἐθυσιάσθη «ἵνα τὰ τέκνα
τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συναγάγῃ
εἰς ἕν» (Ἰωάν. ια', 52).

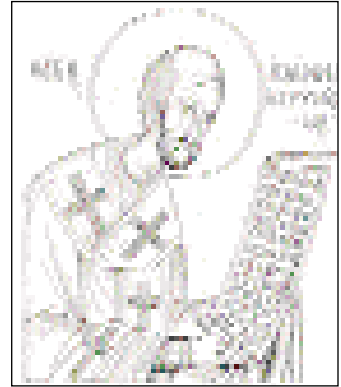
Εἶναι καλὴ καὶ ἁγία, διότι ἢ ἐν Χρι-
στῷ ἀγάπη διακαῶς ἐπιθυμεῖ τὴν εἰσο-
δο ὅλων στὰ ἅγια σκηνώματα τῆς ἀλη-
θείας καὶ πονᾷ πολὺ γιὰ τὴν παραμονὴ
πολλῶν στῆς πλάνης τὰ σκότη.

Δι' αὐτό, καὶ μόνον δι' αὐτό, εἶναι κα-
λὴ καὶ ἁγία ἢ ἔνωσις. Εἶναι τραγικὸ νὰ
βλέπουμε (καὶ νὰ ἐπιδιώκουμε ὅπως-
ὅπως) τὴν ἔνωσι ὡς ἀριθμητικὴ ἢ
αὔξησιν (!), γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουμε ἀ-
ποτελεσματικώτερα τὸ στρατόπεδο τῶν
ἀντιθέων δυνάμεων!...

*Μνήμη άγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου
13 Νοεμβρίου*

‘Ο Χριστός και έμεις κατά τον άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο

«Αὐτός ἡ Κεφαλή, ἡμεῖς τό σῶμα.
Μή δύναται μέσον τι εἶναι κεφαλῆς
καί σώματος διάστημα κενόν;
Αὐτός Θεμέλιος, ἡμεῖς οἰκοδομή.
Αὐτός Ἄμπελος, ἡμεῖς κλήματα.
Αὐτός ὁ Νυμφίος, ἡμεῖς ἡ νύμφη.
Αὐτός ὁ Ποιμήν, ἡμεῖς τά πρόβατα.
‘Ο δός Ἐκεῖνος, ἡμεῖς οἱ βαδίζοντες.
Ναός πάλιν ἡμεῖς, αὐτός ὁ ἔνοικος.
Αὐτός ὁ Πρωτότοκος, ἡμεῖς οἱ ἀδελφοί.
Αὐτός ὁ Κληρονόμος, ἡμεῖς οἱ συγχληρονόμοι.
Αὐτός ἡ Ζωή, ἡμεῖς οἱ ζῶντες.
Αὐτός ἡ Ἀνάστασις, ἡμεῖς οἱ ἀνιστάμενοι.
Αὐτός Φῶς, ἡμεῖς οἱ φωτιζόμενοι.
Ταῦτα πάντα ἔνωσιν ἐμφανίζει καί οὐδέν μέσον κενόν ἀφήσιν εἶναι
οὐδέ τό μικρότερον».

(Ε.Π.Ε. 18.232)

Μετάρρασις :

‘Ο Χριστός εἶναι ἡ κεφαλή, ἡμεῖς τό σῶμα.
Εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξη κάποιον κενό διάστημα ανάμεσα στήν κεφαλή
καί στό σῶμα;
Αὐτός εἶναι τό θεμέλιο, ἡμεῖς ἡ οἰκοδομή.
Αὐτός ἡ ἄμπελος, ἡμεῖς τά κλήματα.
Αὐτός εἶναι ὁ νυμφίος, ἡμεῖς ἡ νύμφη.
Αὐτός ὁ ποιμένας, ἡμεῖς τά πρόβατα.
Αὐτός εἶναι ἡ ὁδός, ἡμεῖς οἱ πορευόμενοι στήν ὁδό.
Εἴμαστε ἡμεῖς ναός, Ἐκεῖνος ὁ ἔνοικος.
Αὐτός εἶναι ὁ πρωτότοκος, ἡμεῖς οἱ ἀδελφοί Του.
Αὐτός ὁ κληρονόμος, ἡμεῖς οἱ συγχληρονόμοι.
Αὐτός ἡ ζωή, ἡμεῖς οἱ ζωοποιούμενοι.
Αὐτός ἡ ἀνάστασις, ἡμεῖς οἱ συνεχῶς ἀναστημένοι.
Αὐτός τό φῶς, ἡμεῖς οἱ φωτιζόμενοι.
‘Όλα αὐτά φανερώνουν ἔνωσι. Δέν ἐπιτρέπουν κανένα κενό,
οὔτε τό παραμικρό, ανάμεσα σ’ ἐμας καί σ’ Ἐκεῖνον.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ εἰρήνη καί τά «εἰρηνικά»

Βάσις γιά τήν **ὑπέρβασι**. Ἡ θεία Λειτουργία εἶναι ὑπέρβασις. Ξεπερνᾷς τόν κόσμο καί τά τοῦ κόσμου καί ζῆς τήν ἀλήθεια καί τή ζωή τοῦ Θεοῦ. Φεύγεις ἀπό τό βίο καί ἀνεβαίνεις πρὸς τή ζωή. Ζώντας καί κατανοώντας τά τῆς θείας λατρείας, ἀνεβαίνεις σέ ὕψη πνευματικά. Γιά τήν ὑπέρβασι ὁμως αὐτή ἀπόλυτα ἀναγκαῖα εἶναι μιὰ **βάσις**. Κι αὐτή εἶναι ἡ **εἰρήνη**, πού τελικά κι αὐτή γίνεται ὑπέρβασις. Ξεκινᾷς ἀπό μιὰ ἐξωτερική εἰρήνη καί φτάνεις στήν ἐσωτερική εἰρήνη. Ξεκινᾷς ἀπό τήν προσωπική σου εἰρήνη καί ὀδηγεῖσαι στήν ἐκκλησιαστική εἰρήνη, στήν εἰρηνική συνύπαρξι μέ ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ξεκινᾷς ἀπό τήν εἰρήνη τοῦ συγκεκριμένου χώρου, τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνάξεως, καί ἐπεκτείνεσαι στήν εἰρήνη *«τοῦ σύμπαντος κόσμου»*.

Ἔτσι ἐξηγεῖται, πῶς ἡ θεία Λειτουργία ξεκινᾷ μέ τήν εἰρήνη, μέ τά **«εἰρηνικά»**, μέ τό *«Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν»*, καί καταλήγει στήν ἐπέκτασι τῆς εἰρήνης κι ἔξω ἀπό τό Ναό: *«Ἐν εἰρήνῃ προέλθωμεν»*.

● Ἡ εἰρήνη εἶναι **δῶρο** πρῶτα στήν ψυχή καθενός πιστοῦ, πού στέκει μέ εὐλάβεια καί φόβο Θεοῦ στή θεία Λειτουργία.

Ὁ Χριστός στάθηκε στήν ταραγμένη θάλασσα καί τήν διέταξε νά εἰρηνεύσει, νά ἠρεμήσει. *«Καί ἐγένετο γαλήνη μεγάλη»* (Ματθ. ἡ' 26). Ὁ ἴδιος βλέπει τήν ἄλλη θάλασσα, τῆς ψυχῆς τόν ταραγμένο κόσμο, *«τόν τάραχον τῶν παθῶν»*, καί εὐλογεῖ: *«Εἰρήνη ὑμῖν»* (Ἰωάν. κ' 19. 21. 26). Εὐλογεῖ μέ τό στόμα τοῦ λειτουργοῦ, πού στρέφεται πρὸς τό λαό καί εὐχεται *«Εἰρήνη πᾶσιν»*.

Νά μή μείνουμε στό λόγο, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ν' ἀφήσουμε τήν ψυχή μας ἄνετη, ὥστε καί μέ τή διάνοια καί μέ τήν πρόθεσι καί μέ ὅλες τίς δυνάμεις τῆς ψυχῆς νά εἰρηνεύουμε. Αὐτό κι ὅταν ὁ λειτουργός μᾶς εὐχεται **«εἰρήνη»** κι ὅταν ἐμεῖς τοῦ ἀνταποδίδουμε τήν εὐχή: *«Καί τῷ πνεύματί σου»*: *«Μή τῇ φωνῇ μόνον, ἀλλά καί τῇ γνώμῃ λέγετε· μή τῷ στόματι μόνον, ἀλλά καί τῇ διανοίᾳ. Ἐάν δέ ἐνταῦθα μέν λέγῃς, εἰρήνη καί τῷ πνεύματί σου, ἔξω δέ μοι πολεμῆς διαπτύων καί κακηγορῶν, μυριοῖς λάθρα πλύνων ὀνειδείσει, ποία εἰρήνη αὕτη;»* (Ε.Π.Ε. 10,404). **Με τ ἄ φ ρ α σ ι ς**: Νά μή λέτε μόνο μέ τά λόγια τήν εἰρήνη, ἀλλά καί μέ ὅλη τή διάθεσί σας. Ὅχι μόνο μέ τό στόμα, ἀλλά καί μέ τή διάνοια. Ἐάν ὁμως ἐδῶ μέσα μοῦ λές, *«Εἰρήνη καί στό πνεῦμα σου»*, κι ἔξω μέ πολεμᾷς περιφρονώντας με καί κατηγορώντας με, καί μέ περιλούσης κρυφά μέ ἀμέτρητες βροσιές, τότε τί λογῆς εἰρήνη εἶναι αὐτή πού λές;

● Ἡ εἰρήνη εἶναι καί **σύνδεσμος** μεταξύ ὄλων τῶν μελῶν τῆς λατρευτικῆς συνάξεως. Καλοῦμαστε ὄχι μόνο νά εἰρηνεύουμε «ἐν ἑαυτοῖς», ἀλλά καί μεταξύ μας. Ἡ εἰρήνη ἐπεκτείνεται. Ὁ κύκλος τῆς μεγαλώνει. Πλαισιώνει ὄλο τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Πρόκειται γιά κοινή ἐπιδίωξι ὄλων τῶν χριστιανῶν. *«Τά τῆς εἰρήνης διώκωμεν καί τά τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους»* (Ρωμ. ιδ' 19).

Ὅσο βρισκόμαστε στήν ἐκκλησία, στήν εὐχαριστιακή σύναξι, ζοῦμε τήν **ἐνότητα** τῆς πίστεως, τήν **ἁρμονία** τῆς συμφωνίας, τήν **ὁμόνοια**. Θά ὑποδεχτοῦμε

τήν ειρήνην προτοῦ ὑποδεχοῦμε τό Χριστό τῆς **θείας Κοινωνίας**. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Καί ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὁ προεστώς δίδωσιν ειρήνην. Δεῖ μετὰ πάσης αὐτόν δέχεσθαι προθυμίας, τῇ γνώμῃ πρό τῆς τραπέζης*» (Ε.Π.Ε. 10,400). Μετάφρασις: Καί στή σύναξι ὁ προεστώς δίδει ειρήνην. Πρέπει μέ κάθε προθυμία νά δεχώμαστε τήν ειρήνευσι αὐτή προτοῦ νά προχωρήσουμε πρός τήν ἅγια τράπεζα.

● Πῶς εἶναι δυνατόν μετά ἀπό τόσες αἰτήσεις γιά ειρήνη, μετά ἀπό τόσες εὐλογίες γιά ἀπόκτησι τῆς ειρήνης, μετά ἀπό τόσες προσευχές («*ειρηνικά*»), μετά ἀπό τόσο συντονισμό προσευχῶν γιά ειρήνη προκειμένου νά προσεγγίσουμε τόν Θεό τῆς ειρήνης, πῶς εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχη **ταραχή** μέσα μας καί **διαμάχη** μέ τούς ἄλλους; Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὅταν εἰσέλθῃ ὁ τῆς ἐκκλησίας προεστώς, εὐθέως λέγει, ειρήνη πᾶσιν· ὅταν ὁμιλῇ, ειρήνη πᾶσιν· ὅταν εὐλογῇ, ειρήνη πᾶσιν· ὅταν ἀσπάξῃσθαι κελεύῃ, ειρήνη πᾶσιν*» (Ε.Π.Ε. 22,144) Μετάφρασις: Ὅταν μπῆ στό σπίτι ὁ προεστώς τῆς ἐκκλησίας, λέει: Εἰρήνη πᾶσι. Ὅταν μιλά, πάλι: Εἰρήνη πᾶσι. Ὅταν εὐλογῇ: Εἰρήνη πᾶσι. Ὅταν προτρέπῃ ν' ἀσπαζώμαστε: Εἰρήνη πᾶσι.

● Ἡ ειρήνη εἶναι ὁ **σύνδεσμος** ἀγάπης μεταξύ ὅλων τῶν πιστῶν, **συλλειτουργούντων** καί συμπροσευχομένων.

Πρὶν ἀπό τή θεία Κοινωνία, πρὶν ἀπό τήν τέλεσι τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, πρὶν ἀπό τήν κοινή **ὁμολογία τῆς πίστεως**, καλοῦμαστε νά ἐνωθοῦμε, νά συμφιλιωθοῦμε, νά ειρηνεύσουμε, νά ειρηνοποιηθοῦμε, νά ὁμονοήσουμε: «*Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν*». Ὑπογραμμίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὅταν ειρήνης πάλιν μεταλαμβάνειν καί μεταδιδόναι δέη, πάντες ὁμοίως ἀσπαζόμεθα*» (Ε.Π.Ε. 19,486). Μετάφρασις: Ὅταν πρόκηται νά ζήσουμε τήν ειρήνην στό μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, καλοῦμαστε στήν ἀγάπη, ν' ἀσπαστοῦμε ὁ ἕνας τόν ἄλλον.

● Ἡ ειρήνη εἶναι ἡ **περιστερά**, πού μετά τή θεία Λειτουργία καί συνέχεια μέ αὐτήν, καλεῖται νά πετάξῃ ἔξω ἀπό τήν **κιβωτό** τῆς λατρευτικῆς συνάξεως. Φτερουγίζει παντοῦ νά φέρῃ τό κλαδί της. Καί θά ἐπιστρέφῃ στήν ἐπόμενη σύναξι καί στήν ἄλλη καί στήν ἄλλη, ὄχι μόνη της. Θά φέρῃ μαζί της τούς ἀνθρώπους, πού τούς κέρδισε ὁ Χριστός, «*ἡ ειρήνη ἡμῶν*».

● Καί ὅταν ἀρχίξῃ ἡ θεία Λειτουργία, γίνεται λόγος γιά τή **διεύρυνσι** τῆς ειρήνης σ' ὅλα τά πλάτη καί τά μήκη τοῦ κόσμου: «*Ὑπέρ τῆς ειρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου... καί τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως*».

Καί ὅταν τελειῶν ἡ θεία Λειτουργία, καλοῦνται οἱ πιστοί νά βγοῦνε ἀπό τή σύναξι μέ ειρήνη, γιά νά διαδώσουν τήν ειρήνην: «*Ἐν ειρήνῃ προέλθωμεν*». Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Εὐλογοῦντες οἱ ἱερεῖς, ειρήνην ἐπεύχονται. Καί ὁ διάκονος τοῦτο ἐπιτάττει κατά τήν εὐχὴν, αἰτεῖν τόν ἄγγελον τῆς ειρήνης καί τά προκείμενα πάντα ειρηνικά καί τῆς συνόδου ταύτης ἀπολύων, τοῦτο ἐπεύχεται: Ὑπορέεσθε ἐν ειρήνῃ*» (Ε.Π.Ε. 34,186). Μετάφρασις: **Κι** ὅταν εὐλογοῦν οἱ ἱερεῖς, ειρήνην εὐχονται. Καί ὁ διάκονος αὐτό προτρέπει στήν αἴτησι, νά ζητᾶμε τόν ἄγγελο τῆς ειρήνης καί τά προσφερόμενα νά εἶναι ὅλα ειρηνικά. **Κι** ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς ἀπολύσεως, αὐτό εὐχεται: «*Πηγαίνετε μέ ειρήνην*».

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Παντοτινός ρύστης

Β' Κορ. α' 9-11

Ἡ δύναμις τῆς ἀδυναμίας! (στ. 9)

Ἡ αἰ σ' ἄλλη περίπτωση ἀνέφερε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι τὰ παθήματά του τὸν καθιστοῦν συμμετοχο τῆς ἀποστολικότητας. «Ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανατίους...» (Α' Κορ. δ' 9). Ἡ φράσις του «τὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου!» εἶναι ἀπ' τὴς χαρακτηριστικῆς φράσεις τοῦ μεγάλου ἀποστόλου. Δείχνει ὄχι μόνο τὴν ἀπόφασί τῆς θυσίας, ἀλλὰ καὶ τὴν περιπέτεια κάθε ἡμέρας, ἀφοῦ κάθε ἡμέρα τὴν ἔβλεπε ὡς τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς του.

Γιὰ τὸ τί σημαίνει «τὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου», ἄς συμβουλευτοῦμε τὸν ἱερό Χρυσόστομο: «*Τὴν ψῆφον, τὴν κρίσιν, τὴν προσδοκίαν. Τοιαύτην γὰρ ἠφεί τὰ πράγματα φωνῆν, τοιαύτην ἀπόκρισιν ἐδίδου τὰ συμβάντα, ὅτι ἀποθανούμεθα πάντως. Οὐ μὴν μέχρι τῆς πείρας ἐξέβη τοῦτο, ἀλλὰ μέχρι τῆς ὑπονοίας ἔστι τῆς ἡμετέρας. Ἡ μὲν γὰρ τῶν πραγμάτων φύσις τοῦτο ἀπεφάνητο, ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ δύναμις οὐκ ἀφῆκε τὴν ἀπόφασιν εἰς ἔργον ἐξελθεῖν, ἀλλ' ἐν τῇ διανοίᾳ μόνῃ τῇ ἡμετέρᾳ καὶ ἐν τῇ προσδοκίᾳ τοῦτο συμβῆναι συνεχώρησε*» (Ε.Π.Ε. 19,50). Μετὰ φρασίς: Σημαίνει τὴν ἀπόφασί, τὴν κρίσι, τὴν προσδοκία. Τέτοια, δηλαδή, φωνή ἀφηναν τὰ πράγματα, τέτοια ἀπάντησι ἔδιναν τὰ συμβάντα, ὅτι θά πεθάνουμε ὅπωςδήποτε. Βέβαια αὐτὸ δὲν ἔφτιασε στό σημεῖο νὰ πραγματοποιηθῇ, ἀλλὰ προχώρησε μόνο μέχρι τῆς σκέψι μας. Ἡ φύσις, δηλαδή, τῶν πραγμάτων φανέρωσε αὐτό, ἡ δύναμις ὅμως τοῦ Θεοῦ δὲν ἄφησε τὴν ἀπόφασί νὰ πραγματοποιηθῇ, ἀλλ' ἐπέτρεψε αὐτὸ νὰ συμβῆ μόνο σπὶ σκέψι καὶ σπὶν προσδοκία μας.

● Δέν ὑπάρχει σταυρός χωρὶς ἀνάστασι καὶ

ἀνάστασις χωρὶς σταυρό. Ὁ σταυρός εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἀδυναμίας. Αὐτὸ ζοῦν καὶ οἱ ἅγιοι. Ὁ Παῦλος βλέπει ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὴν ἀδυναμία του ὡς ἀνθρώπου, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ ἀναστάσιμο βάρος τοῦ καθημερινοῦ σταυροῦ.

Πῶς ἡ ἀδυναμία σκῶνει τόσο βάρος; Ἀπλουστάτα Ὁ Παῦλος καὶ οἱ ἅγιοι δέν πιστεύουν στὶς δικῆς τους δυνάμεις. «*Ἴνα μὴ πεποιθότες ὦμεν ἐφ' ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ ἐγείροντι τοὺς νεκρούς*» (στ. 9). Πιστεύουν καὶ στηρίζονται σπὶν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ.

Ἄν στηριχθοῦμε στὶς δικῆς μας δυνάμεις, ἀμέσως θά καμφθοῦμε, θά καταποντισθοῦμε, ὅπως ὁ Πέτρος, ὅταν ὠλιγοπίστησε (Ματθ. 1δ' 31). Καμπτόμαστε καὶ βουλιάζουμε, πέφτουμε καὶ τσακιζόμαστε, ὄχι ἀπλῶς διότι ὑπερεκτιμοῦμε τὶς δυνάμεις μας, ἀλλὰ διότι ὁ ἐγὼ σμὸς μας ὑποτιμᾷ ἢ μᾶλλον περιφρονεῖ τὴ δύναμι τοῦ παντοδυναμοῦ Θεοῦ.

Χαρακτηριστικὸ τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἡ ἀποκλειστικὴ στήριξις στὶς ἀνθρώπινες δυνάμεις. Ἡ πρόοδος τῆς τεχνολογίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, τὸ χρῆμα καὶ ἡ κοσμικὴ δόξα, ἐνισχύουν καὶ μέ ἀλλὰ ἄχυρα τὰ ἤδη ἀχυρένια τείχνη τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, πάντα στὰ ὁποῖα πᾶμε νὰ στηρίζουμε τὴ ζωὴ μας. Ὅταν διαπιστώνουμε τὴν πλήρη ἀδυναμία μας, εἶναι κάποτε ἀργά.

Μακάριοι ὅσοι τὴ ζωὴ τους τὴν στηρίζουν στό Θεό!

Μακάριοι ὅσοι ἐπενδύουν τὴν ἀδυναμία τους μέ τὴν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ! Αὐτοὶ παραθέτουν «*ἑαυτοῦς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν Χριστῷ τῷ Θεῷ*». Δέν αἰσθάνονται ἄγχος καὶ ἀγωνία, προβληματισμό καὶ ἐγκατάλειψι.

Τέτοιοι μακάριοι ἦσαν οἱ ἀπόστολοι. Μέ

πόση βεβαιότητα σημειώνει ο Παῦλος τό «Ἴνα μή πεποιθότες ὦμεν ἐφ' ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἐπί τῷ Θεῷ τῷ ἐνεργούντι τοὺς νεκρούς» (στ. 9).

● Ἄν φανῆ γεγονός δυνατότερο ἀπό τὴν ἀνάστασι, τότε ἄς ἐγκαταλείψουμε τὴν ἐμπιστοσύνη σπὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, καί ἄς θεμελιώσουμε τὴ ζωὴ μας στὶς ἀδυναμίες τῶν ρεόντων ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

Ἐπί τῷ Θεῷ ἡ ἀνάστασι γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὁ Θεός κάθε μέρα ἀνασταίνει. Κάθε μέρα πέθαινε ὁ Παῦλος. Καί κάθε μέρα τὸν ἀνέστανε ὁ Θεός. Στριζόμαστε, γράφει: «Ἐπί τῷ Θεῷ τῷ ἐνεργούντι τοὺς νεκρούς» (στ. 9). Καί σημειώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐπειδὴ μέλλον πρᾶγμα ἡ ἀνάστασις ἦν, δείκνυσιν ὅτι τοῦτο καθ' ἑκάστην γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὅταν γὰρ ἀνθρώπων ἀπογνωσθέντα καὶ πρὸς αὐτὰς ἐλθόντα τοῦ ἄδου τὰς πύλας ἀνελεύθη, οὐδὲν ἕτερον ἢ ἀνάστασις ἐπιδείκνυται, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στόματος ἀνασπῶν τοῦ θανάτου ἐμπροσθέντα» (Ε.Π.Ε. 19,52). Μετάφρασις: Ἐπειδὴ ἡ ἀνάστασις ἦταν μελλοντικὸ γεγονός, δείχνει ὅτι αὐτὸ συμβαίνει καθημερινά. Ὅταν τὸν ἀνθρώπο, πού κυριεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι καὶ ἔφτασε σ' αὐτὴς τὶς πύλας τοῦ ἄδου, τὸν ἀνάστη ἀπὸ κεῖ, τίποτε ἄλλο δὲν δείχνει, παρά ἀνάστασι, ἀρπάζοντα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θανάτου ἐκεῖνον, πού ὑπέπεσε σ' αὐτόν.

Σωζόμαστε (στ. 10)

Κάθε ἐπέμβασις τοῦ Θεοῦ, ὡς παράκλησις, ὡς ἐνίσχυσις, ὡς φωτισμός, ὡς σωτηρία, εἶναι μία νέα ἀνάστασις. Ὑπάρχουν ἀνθρώποι, πού πεθαίνουν κάθε ἡμέρα, ὅχι μόνο μέ τὴ σκέψι, ἀλλά καί μέ τὴ βίαιη πραγματικότητα.

Ἐνας π.χ. κατὰκοιτος στό καρότσι τῆς παραλυσίας ἐπὶ δεκάδες χρόνια κάθε μέρα πεθαίνει, καί κάθε μέρα μέ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ ἀνασταίνεται. Ἡ ὑπομονή, πού εἶναι χάρισμα τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι ἀπλῶς ἀνάστα, εἶναι ἀνάστασις ζωῆς.

Ἐπί τῷ Θεῷ ἡ ἀνάστασι γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὁ Θεός κάθε μέρα ἀνασταίνει. Κάθε μέρα πέθαινε ὁ Παῦλος. Καί κάθε μέρα τὸν ἀνέστανε ὁ Θεός. Στριζόμαστε, γράφει: «Ἐπί τῷ Θεῷ τῷ ἐνεργούντι τοὺς νεκρούς» (στ. 9). Καί σημειώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐπειδὴ μέλλον πρᾶγμα ἡ ἀνάστασις ἦν, δείκνυσιν ὅτι τοῦτο καθ' ἑκάστην γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὅταν γὰρ ἀνθρώπων ἀπογνωσθέντα καὶ πρὸς αὐτὰς ἐλθόντα τοῦ ἄδου τὰς πύλας ἀνελεύθη, οὐδὲν ἕτερον ἢ ἀνάστασις ἐπιδείκνυται, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στόματος ἀνασπῶν τοῦ θανάτου ἐμπροσθέντα» (Ε.Π.Ε. 19,52). Μετάφρασις: Ἐπειδὴ ἡ ἀνάστασις ἦταν μελλοντικὸ γεγονός, δείχνει ὅτι αὐτὸ συμβαίνει καθημερινά. Ὅταν τὸν ἀνθρώπο, πού κυριεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι καὶ ἔφτασε σ' αὐτὴς τὶς πύλας τοῦ ἄδου, τὸν ἀνάστη ἀπὸ κεῖ, τίποτε ἄλλο δὲν δείχνει, παρά ἀνάστασι, ἀρπάζοντα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θανάτου ἐκεῖνον, πού ὑπέπεσε σ' αὐτόν.

● Τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας εἶναι διαχρονικό. Τὸ παρελθόν τό ζοῦμε στό παρόν, ἐνῶ ἀποτελεῖ καί ἐγγύσι γιὰ τό μέλλον. «Ἐρρύσατο ἡμᾶς καὶ ρύεται, εἰς ὃν ἠλπικαμεν ὅτι καὶ ἔτι ρύεται» (στ. 10). Καί οἱ τρεῖς χρόνοι στό θαῦμα τοῦ Θεοῦ. Καί στό παρελθόν (ἀόριστος): «ἔρρύσατο». Καί στό παρόν (ἐνεστώτος): «ρύεται». Καί στό μέλλον: «ἔτι ρύεται».

Γιατί ἀγωνία γιὰ τό παρόν καί τό μέλλον, ὅταν σπὴν μέχρι τώρα ἱστορία βλέπουμε τὰ ἴχνη τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, τό χέρι τῆς συνεχοῦς προνοίας τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐπέμβασι τῆς θαυμαστῆς θεϊκῆς σωτηρίας; Γιατί τό «πῶς»; γιὰ τό μέλλον, ὅταν ἔχουμε τόσα «ὅπως»; Τόσα παραδείγματα δὲν μᾶς ἔχουν πείσει;

● Τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας εἶναι... συνεργασία. Ὁ Θεός ἐνεργεῖ, μέ τὴ δική μας συνεργασία. Ἡ συνεργασία γίνεται μέ τὴν πίστι καί τὴν προσευχή.

Ὁ Σωτήρας καὶ ρύστης (στ. 11)

Ἐπί τῷ Θεῷ ἡ ἀνάστασι γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὁ Θεός κάθε μέρα ἀνασταίνει. Κάθε μέρα πέθαινε ὁ Παῦλος. Καί κάθε μέρα τὸν ἀνέστανε ὁ Θεός. Στριζόμαστε, γράφει: «Ἐπί τῷ Θεῷ τῷ ἐνεργούντι τοὺς νεκρούς» (στ. 9). Καί σημειώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐπειδὴ μέλλον πρᾶγμα ἡ ἀνάστασις ἦν, δείκνυσιν ὅτι τοῦτο καθ' ἑκάστην γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὅταν γὰρ ἀνθρώπων ἀπογνωσθέντα καὶ πρὸς αὐτὰς ἐλθόντα τοῦ ἄδου τὰς πύλας ἀνελεύθη, οὐδὲν ἕτερον ἢ ἀνάστασις ἐπιδείκνυται, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στόματος ἀνασπῶν τοῦ θανάτου ἐμπροσθέντα» (Ε.Π.Ε. 19,52). Μετάφρασις: Ἐπειδὴ ἡ ἀνάστασις ἦταν μελλοντικὸ γεγονός, δείχνει ὅτι αὐτὸ συμβαίνει καθημερινά. Ὅταν τὸν ἀνθρώπο, πού κυριεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι καὶ ἔφτασε σ' αὐτὴς τὶς πύλας τοῦ ἄδου, τὸν ἀνάστη ἀπὸ κεῖ, τίποτε ἄλλο δὲν δείχνει, παρά ἀνάστασι, ἀρπάζοντα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θανάτου ἐκεῖνον, πού ὑπέπεσε σ' αὐτόν.

Ἐπί τῷ Θεῷ ἡ ἀνάστασι γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὁ Θεός κάθε μέρα ἀνασταίνει. Κάθε μέρα πέθαινε ὁ Παῦλος. Καί κάθε μέρα τὸν ἀνέστανε ὁ Θεός. Στριζόμαστε, γράφει: «Ἐπί τῷ Θεῷ τῷ ἐνεργούντι τοὺς νεκρούς» (στ. 9). Καί σημειώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐπειδὴ μέλλον πρᾶγμα ἡ ἀνάστασις ἦν, δείκνυσιν ὅτι τοῦτο καθ' ἑκάστην γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὅταν γὰρ ἀνθρώπων ἀπογνωσθέντα καὶ πρὸς αὐτὰς ἐλθόντα τοῦ ἄδου τὰς πύλας ἀνελεύθη, οὐδὲν ἕτερον ἢ ἀνάστασις ἐπιδείκνυται, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στόματος ἀνασπῶν τοῦ θανάτου ἐμπροσθέντα» (Ε.Π.Ε. 19,52). Μετάφρασις: Ἐπειδὴ ἡ ἀνάστασις ἦταν μελλοντικὸ γεγονός, δείχνει ὅτι αὐτὸ συμβαίνει καθημερινά. Ὅταν τὸν ἀνθρώπο, πού κυριεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι καὶ ἔφτασε σ' αὐτὴς τὶς πύλας τοῦ ἄδου, τὸν ἀνάστη ἀπὸ κεῖ, τίποτε ἄλλο δὲν δείχνει, παρά ἀνάστασι, ἀρπάζοντα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θανάτου ἐκεῖνον, πού ὑπέπεσε σ' αὐτόν.

Ἐπί τῷ Θεῷ ἡ ἀνάστασι γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὁ Θεός κάθε μέρα ἀνασταίνει. Κάθε μέρα πέθαινε ὁ Παῦλος. Καί κάθε μέρα τὸν ἀνέστανε ὁ Θεός. Στριζόμαστε, γράφει: «Ἐπί τῷ Θεῷ τῷ ἐνεργούντι τοὺς νεκρούς» (στ. 9). Καί σημειώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐπειδὴ μέλλον πρᾶγμα ἡ ἀνάστασις ἦν, δείκνυσιν ὅτι τοῦτο καθ' ἑκάστην γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὅταν γὰρ ἀνθρώπων ἀπογνωσθέντα καὶ πρὸς αὐτὰς ἐλθόντα τοῦ ἄδου τὰς πύλας ἀνελεύθη, οὐδὲν ἕτερον ἢ ἀνάστασις ἐπιδείκνυται, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στόματος ἀνασπῶν τοῦ θανάτου ἐμπροσθέντα» (Ε.Π.Ε. 19,52). Μετάφρασις: Ἐπειδὴ ἡ ἀνάστασις ἦταν μελλοντικὸ γεγονός, δείχνει ὅτι αὐτὸ συμβαίνει καθημερινά. Ὅταν τὸν ἀνθρώπο, πού κυριεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι καὶ ἔφτασε σ' αὐτὴς τὶς πύλας τοῦ ἄδου, τὸν ἀνάστη ἀπὸ κεῖ, τίποτε ἄλλο δὲν δείχνει, παρά ἀνάστασι, ἀρπάζοντα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θανάτου ἐκεῖνον, πού ὑπέπεσε σ' αὐτόν.

Ἐπί τῷ Θεῷ ἡ ἀνάστασι γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὁ Θεός κάθε μέρα ἀνασταίνει. Κάθε μέρα πέθαινε ὁ Παῦλος. Καί κάθε μέρα τὸν ἀνέστανε ὁ Θεός. Στριζόμαστε, γράφει: «Ἐπί τῷ Θεῷ τῷ ἐνεργούντι τοὺς νεκρούς» (στ. 9). Καί σημειώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐπειδὴ μέλλον πρᾶγμα ἡ ἀνάστασις ἦν, δείκνυσιν ὅτι τοῦτο καθ' ἑκάστην γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὅταν γὰρ ἀνθρώπων ἀπογνωσθέντα καὶ πρὸς αὐτὰς ἐλθόντα τοῦ ἄδου τὰς πύλας ἀνελεύθη, οὐδὲν ἕτερον ἢ ἀνάστασις ἐπιδείκνυται, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στόματος ἀνασπῶν τοῦ θανάτου ἐμπροσθέντα» (Ε.Π.Ε. 19,52). Μετάφρασις: Ἐπειδὴ ἡ ἀνάστασις ἦταν μελλοντικὸ γεγονός, δείχνει ὅτι αὐτὸ συμβαίνει καθημερινά. Ὅταν τὸν ἀνθρώπο, πού κυριεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι καὶ ἔφτασε σ' αὐτὴς τὶς πύλας τοῦ ἄδου, τὸν ἀνάστη ἀπὸ κεῖ, τίποτε ἄλλο δὲν δείχνει, παρά ἀνάστασι, ἀρπάζοντα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θανάτου ἐκεῖνον, πού ὑπέπεσε σ' αὐτόν.

Ἐπί τῷ Θεῷ ἡ ἀνάστασι γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὁ Θεός κάθε μέρα ἀνασταίνει. Κάθε μέρα πέθαινε ὁ Παῦλος. Καί κάθε μέρα τὸν ἀνέστανε ὁ Θεός. Στριζόμαστε, γράφει: «Ἐπί τῷ Θεῷ τῷ ἐνεργούντι τοὺς νεκρούς» (στ. 9). Καί σημειώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐπειδὴ μέλλον πρᾶγμα ἡ ἀνάστασις ἦν, δείκνυσιν ὅτι τοῦτο καθ' ἑκάστην γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὅταν γὰρ ἀνθρώπων ἀπογνωσθέντα καὶ πρὸς αὐτὰς ἐλθόντα τοῦ ἄδου τὰς πύλας ἀνελεύθη, οὐδὲν ἕτερον ἢ ἀνάστασις ἐπιδείκνυται, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στόματος ἀνασπῶν τοῦ θανάτου ἐμπροσθέντα» (Ε.Π.Ε. 19,52). Μετάφρασις: Ἐπειδὴ ἡ ἀνάστασις ἦταν μελλοντικὸ γεγονός, δείχνει ὅτι αὐτὸ συμβαίνει καθημερινά. Ὅταν τὸν ἀνθρώπο, πού κυριεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι καὶ ἔφτασε σ' αὐτὴς τὶς πύλας τοῦ ἄδου, τὸν ἀνάστη ἀπὸ κεῖ, τίποτε ἄλλο δὲν δείχνει, παρά ἀνάστασι, ἀρπάζοντα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θανάτου ἐκεῖνον, πού ὑπέπεσε σ' αὐτόν.

Ἐπί τῷ Θεῷ ἡ ἀνάστασι γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὁ Θεός κάθε μέρα ἀνασταίνει. Κάθε μέρα πέθαινε ὁ Παῦλος. Καί κάθε μέρα τὸν ἀνέστανε ὁ Θεός. Στριζόμαστε, γράφει: «Ἐπί τῷ Θεῷ τῷ ἐνεργούντι τοὺς νεκρούς» (στ. 9). Καί σημειώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐπειδὴ μέλλον πρᾶγμα ἡ ἀνάστασις ἦν, δείκνυσιν ὅτι τοῦτο καθ' ἑκάστην γίνεται τὴν ἡμέραν. Ὅταν γὰρ ἀνθρώπων ἀπογνωσθέντα καὶ πρὸς αὐτὰς ἐλθόντα τοῦ ἄδου τὰς πύλας ἀνελεύθη, οὐδὲν ἕτερον ἢ ἀνάστασις ἐπιδείκνυται, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στόματος ἀνασπῶν τοῦ θανάτου ἐμπροσθέντα» (Ε.Π.Ε. 19,52). Μετάφρασις: Ἐπειδὴ ἡ ἀνάστασις ἦταν μελλοντικὸ γεγονός, δείχνει ὅτι αὐτὸ συμβαίνει καθημερινά. Ὅταν τὸν ἀνθρώπο, πού κυριεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι καὶ ἔφτασε σ' αὐτὴς τὶς πύλας τοῦ ἄδου, τὸν ἀνάστη ἀπὸ κεῖ, τίποτε ἄλλο δὲν δείχνει, παρά ἀνάστασι, ἀρπάζοντα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θανάτου ἐκεῖνον, πού ὑπέπεσε σ' αὐτόν.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Γιά ποιό βίο μιλάμε;

Αυτό, πού λέγεται συνήθως βίος, θυμίζει περισσότερο τήν ὕλη καί τίς ὕλικές μας ἀνάγκες. Ἐλλωστε καί στήν Ἁγία Γραφή ἡ λέξις βίος, τουλάχιστον στήν Καινή Διαθήκη, δέν ταυτίζεται μ' αὐτό πού καλοῦμε ζωή, καί μάλιστα τήν ἀληθινή, τή χαρούμενη, τήν αἰώνια ζωή.

Ὁ βίος εἶναι ἔννοια κατώτερης... ζωῆς! Ἄλλοτε ταυτίζεται μέ τά χρήματα (Λουκ. κα' 4). Ἄλλοτε μέ τήν περιουσία (Λουκ. ιε' 12. Α' Ἰωάν. γ' 17). Ἄλλοτε μέ τή σαρκικότητα (Λουκ. η' 14). Ἄλλοτε μέ ἐπικίνδuno μπλέξιμο (Β' Τιμ. β' 4). Ἄλλοτε μέ τήν ἀλαζονεία (Α' Ἰωάν. β' 16). Ἄλλοτε μέ τήν ἀγωνιώδη μέριμνα.

Ἐπειδή πολὺς λόγος γίνεται γιά τή βελτίωσι τοῦ βιοτικῆς ἐπιπέδου, ἄς ξεκαθαρίσουμε γιά ποιό βίο μιλάμε;

- Γιά ἓνα βίο ἀτομισμοῦ, ὅπου κυριαρχεῖ τό ἀτομικό συμφέρον, ἢ γιά ἓνα βίο συνυπάρξεως, ὅπου χάνεται τό ἐγώ, ζῆ τό ἐμεῖς, καί ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τῆς συμμετοχῆς στήν κοινωνική ζωή;

- Γιά ποιό βίο; Γιά ἓνα βίο χωρίς κατένενα εὐγενικό ὄραμα; Γιά τό βίο τοῦ «Φάγωμεν, πίωμεν, αὐριον γάρ ἀποθνήσκομεν»; Ὁ ἰδανικός μας τύπος εἶναι αὐτός πού ὑπόσχεται λεφτά καί αὐξηση τοῦ κατά κεφαλὴν εισοδήματος;

- Γιά ποιό βίο μιλάμε; Γιά τό βίο μέσα σέ μιὰ πολιτεία ἢ κράτος (γιατί ἡ ἔννοια ἔθνος ἔχει χαθῆ!), χωρίς πατρίδα καί Ἐκκλησία; ἢ γιά τό βίο, πού κυλάει μέσα σ' ἓνα ἐπίγειο ὄμορφο ποτάμι, πού λέγεται πατρίδα, καί καταλήγει σέ μιὰ ἄλλη πατρίδα, πού δέν ἔχει τέλος οὔτε ἀγωνίες καί πίκρες;

Ἡ πολιτεία μας εἶναι ἡ πολιτεία τοῦ Θεοῦ, κατά τόν ἱερό Αὐγουστῖνο. Καί

τήν ἀκουμπᾶμε μέ τή βεβαιότητα τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἐβρ. ιγ' 14).

- Γιά ποιό βίο μιλάμε; Γιά ἓνα βίο φιλαυτίας, ὅπου ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι τίποτε κι ἐγώ εἶμαι τό πᾶν, ἢ γιά ἓνα βίο ἀγάπης, στήν ἴδια οἰκογένεια, στήν ἴδια πατρίδα, στήν ἴδια ἐκκλησία, στήν ἴδια ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ;

- Γιά ποιό βίο μιλάμε; Ποιά ζωὴ ἐπιλέγουμε;

- Τό βίο τῆς χαρᾶς ἢ τό βίο τόν ἀβιωτο τῆς διαφθορᾶς;

- Τό βίο τῆς σωφροσύνης ἢ τό βίο τῆς κοπροσύνης;

- Τό βίο τῆς ἀγάπης ἢ τό βίο τῆς ἀπάτης;

- Γιά ποιό βίο μιλάμε; Γιά ἓνα βίο μέ περιωρισμένο βεληνεκές, πού ψάχνει ν' ἀνακαλύψῃ φάρμακο, γιά νά φτάσουμε τά 120 ἢ καί τά 200 χρόνια, ἢ τό βίο μέ ὀρίζοντα βᾶθους, πού ἐπεκτείνεται στήν ἀπεραντωσύνη, στήν ἀτέλειωτη βασιλεία τῶν οὐρανῶν, σ' αὐτό πού λέμε «αἰῶνες αἰῶνων»;

- Ἄν θέλουμε νά ὑπερβοῦμε τή βιολογική κλίμακα κι ἀπό τό βίο νά φτάσουμε σέ πνευματικά βιώματα καί ν' ἀνεβοῦμε σ' αὐτό πού λέγεται ζωὴ ἀληθινή καί παντοτινὴ, ἄς ἀκολουθήσουμε τή συνταγὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου: «Βιοῦν κατά τό δοκοῦν τῷ Θεῷ» (Ε.Π.Ε. 24,320).

Ἐθνικά καί οικονομικά

Εκλογές εἶχαμε καί πάλι. Πολλοί δέν καταλάβαμε γιατί προκηρύχτηκαν οἱ πρόωπες ἐθνικές ἐκλογές τῆς 4ης Ὀκτωβρίου 2009, δύο χρόνια προτοῦ νά λήξῃ ἡ θητεία τῆς βουλῆς καί τῆς κυ-

βερνήσεως. Ἄν κύριος λόγος ἦταν ἡ οικονομική κρίσις, αὐτό πού δέν μποροῦσε νά λύση ἡ προηγούμενη κυβέρνηση, πῶς θά τό λύση ἡ παρούσα;

Μέ μείωσι τοῦ ἐλλείμματος; Μακάρι!

Μέ δίκαιη φορολογία; Μακάρι!

Μέ μείωσι κρατικῶν δαπάνων; Μακάρι!

Μέ περικοπή τῶν ὑπέρογκων μισθῶν τῶν ἀναρίθμητων διοικητῶν, διευθυντῶν, προέδρων, συμβούλων καί παρασυμβούλων; Μακάρι!

Μέ μείωσι τοῦ δημοσιοῦπαλληλικοῦ ἀριθμοῦ; Μακάρι!

Ἄλλα κι ἂν ὅλα αὐτά ἐπιτευχθοῦν, δυό πράγματα δέν μπορεῖ καί δέν θέλει νά κάνει καί ἡ παρούσα κυβέρνηση:

- Τό ἕνα, δέν μπορεῖ ν' αὐξήσει τήν **δρα-τότητα** τοῦ νεοέλληνα. Ἡ προοπτική καί τά ὄνειρά του φτάνουν μέχρι τό πορτοφόλι του! Γιά ψυχή καί ἠθική τίποτε.

- Τό δεύτερο, δέν μπορεῖ νά ἐμπνεύσῃ. Οἱ λεγόμενες **ιδεολογίες**, τά λεγόμενα **ἐθνικά ὄραματα** καί οἱ λεγόμενες **ἠθικές ἀξίες** ἔχουν ἀραχνιάσει.

Καί πῶς εἶναι δυνατόν μιά κυβέρνησις στόν τόπο μας ν' ἀσχοληθῇ μέ τά παραπάνω, ὅταν πολλά μέλη της καταφρονοῦν τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ εὐ-

αγγελίου Του; Μιλᾶνε ἀφηρημένα γιά κοινωνική ἀλληλεγγύη καί γιά διαφάνεια στό δημόσιο βίο, ἐνῶ ξέρουν, ὅτι ὁ **ὕλισμός** δέν ἔχει κορεσμό σέ μιά κοινωνία χωρίς Θεό. .

Κάποτε σ' αὐτό τόν τόπο ὑπῆρχαν ὀρθόδοξοι χριστιανοί καί πατριῶτες Ἕλληνες. Τώρα κάνουμε τά πάντα γιά τόν πνευματικό καί ἐθνικό ἀποχρωματισμό μας.

- Τί τοῦς ἐνωχλοῦσε π.χ. τό ὄνομα **Μακεδονία καί Θράκη**; Ἄς ἐκχωροῦσαν στό ὁμώνυμο ὑπουργεῖο τῆς Θεσσαλονίκης τίς ἀρμοδιότητες τῶν δυό ὑφυπουργῶν πού ἔστειλαν ἐκεῖ, κι ἄς μή καταργοῦσαν τόν τίτλο.

Τά σύμβολα δέν ἐκπροσωποῦν κάποτε τύπους. Θυμίζουν ματωμένες θυσίες καί ἐκφράζουν ἐθνικές πραγματικότητες. Ἄλλοι μᾶς κλέβουν τό ὄνομα **«Μακεδονία»** γιά προσδιορισμό τοῦ κρατιδίου τους, κι ἐμεῖς τό σβήνουμε καί ἀπ' τόν τίτλο ἐνός ὑπουργείου μας!

- Ἐνωχλοῦσε καί τό ὄνομα **«Αἰγαῖον»**; Στό ὁμώνυμο ὑπουργεῖο ἄς ἐκχωροῦσαν οὐσιαστικές ἀρμοδιότητες. Ἡ κατάργησις του ἦταν ἡ καλύτερη ἐθνική λύσις;

Πάντως οἱ Ἕλληνες εὐχονται στή νέα Κυβέρνησι νά ἐργασθῇ ὄχι μόνο γιά τή λύσι τῶν οικονομικῶν προβλημάτων, ἀλλά καί γιά τήν **κοινωνική εἰρήνη** καί **εὐταξία**. Διαφορετικά θά ἔχουμε **«μηδέν εἰς τό πηλίκοι»** (ὄχι βέβαια **«εἰς τό πηλίκοι»**)!

Ὑπέρ τῶν πενήτων!

Καθυστέρησε ἡ κυρία δικαστής τή δημοσίευσί τῆς ἀποφάσεως γιά τήν κυριότητα τῆς λίμνης **Βιστωνίδας** στή Θράκη. Τό ἀποτέλεσμα; Ἐνῶ τό δικαστήριο εἶχε ἀποφασίσει, ὅτι ἡ λίμνη ἀνήκει στό Δημόσιο, βρῆκε τήν εὐκαιρία ἡ Μοῆ Βατοπεδίου ν' ἀνταλλάξῃ τή λίμνη μέ ἀκίνητα στά πλουσιώτερα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἐτσι ξέσπασε τό λεγόμενο **«σκάνδαλον Βατοπεδίου»**.

Ἡ κυρία δικαστής, πού καθυστέρησε γιά μεγάλο χρονικό διάστημα τή δημοσίευσί τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπέρ

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολᾶρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

του Δημοσίου, δικάστηκε στο Έφετείο Θράκης (Κομοτηνή). Έπικαλέστηκε «ισχυρά τενοντίτιδα στο δεξί της χέρι». Άλλ' έπικαλέστηκε και τηλεφωνήματα του ήγουμένου π. Έφραϊμ και του μοναχού Άρσενίου της Μονής Βατοπεδίου.

Τελικά τό Έφετείο Θράκης στις 9 Όκτωβρ. 2009 καταδίκασε τόσο την κ. δικαστή, όσο και τους δύο άγιορείτες, σε 15μηνη φυλάκιση. Ιδιαίτερα καυστικός ήταν ό εισαγγελέας της έδρας κ. Φλωρίδης. Επίσης άσυνήθιστα έπιτιμητικός για τον π. Έφραϊμ υπήρξε ό Άρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος.

● Για τους πιστούς σημασία δέν έχει τό τί ισχυρίζεται τό Βατοπέδι για την **υπέρογκη περιουσία** του. Σημασία έχουν τά λόγια του Χριστού, πού όχι μόνο ό ίδιος δέν είχε «πού την κεφαλήν κλίνει» (Λουκ. θ' 58), αλλά κι ως βασική προϋπόθεση των ακολουθούντων τό πρόσωπό Του θέτει τό «Πώλησον τά υπάρχοντά σου και δός πτωχοίς» (Λουκ. ιθ' 21).

● Σημασία για τους πιστούς χριστιανούς δέν έχουν τά ύμνολογήματα, πού εισπράττουν «Γεροντάδες» από γελοίους τύπους, αλλά τό **μαρτύριο** της πείνας και του πόνου, πού ζούν τόσοι άδελφοί μας σ' όλο τον κόσμο.

Άντί, λοιπόν, κάθε Σεβασμιώτατος, λειτουργώντας στο Βατοπέδι, νά έγκωμιάζει τον π. Έφραϊμ και νά τον άποκαλή **«μάρτυρα»**, νά συστήση στον π. Έφραϊμ και σ' όλους τους διοικούντες πλουσιώτατες Μονές νά έκποιήσουν την περιουσία τους υπέρ των πασχόντων.

● Η Έκκλησία δέεται, *«υπέρ των μεμνημένων των πενήτων»*, και όχι υπέρ των κατεχόντων και πλουτούντων.

● Η Έκκλησία πιστεύει στον Κύριο, πού είναι *«ή βοήθεια των άβοηθήτων, ή έλπίς των άπηλπισμένων, ό των χειμαζομένων σωτήρ, ό των πλεόντων λιμήν, ό των νοσούντων ιατρός»* (λειτουργία Μ. Βασιλείου). Δέν πιστεύει σε Κύριο, πού έν όνόματί του μοναστήρια, ναοί και πατριαρχεία άποκτούν τεράστιες **«έκκλησιαστικές» περιουσίες!**

● Τό Βατοπέδι στοίχισε την πτώση

μας κυβερνήσεως. Άς μή στοιχίση και την άπώλεια της πίστεως στις ψυχές μυριάδων λαού.

Διάλογος μέ τους Παπικούς

Εάντα χρόνια έχουν περάσει από την έναρξη του **Θεολογικού Διαλόγου** μέ τους Παπικούς. Είναι φυσική ή άνησυχία άδελφών Όρθοδόξων, όταν καμμία μετακίνηση δέν βλέπουν στους **Παπικούς** από τις βασικές τους πλάνες και κακοδοξίες. Μόνο πού ή άνησυχία δέν πρέπει νά προσλαμβάνη εικόνες παπικού και νά καταλήγη σε ύπερβολές.

Άς γνωρίζουμε τί έπιτρέπεται από πλευράς όρθοδόξων και τί άπαγορεύεται.

● Άπαγορεύονται από τους ι. Κανόνες οι **συμπροσευχές** και οι **συνακολουθίες** μέ αίρετικούς, πολύ περισσότερο, οι **συνλειτουργίες**.

Συλλείτουργο μέ Παπικούς **δέν έχει γίνει**. Και καλό είναι νά μή τείνουν οι πιστοί «εύήκοον ούς» σε αντίθετους ισχυρισμούς, πού άποβλέπουν δυστυχώς σε **σχίσματα** και διαιρέσεις. Άς μή βαπτίζουμε συλλειτουργία μία συμπροσευχή σε οικουμενιστική σύναξη, πού κι αυτή βέβαια άπαγορεύεται.

Κι όταν λέμε συμπροσευχή, έννοούμε την επί τουτο ώργανωμένη κοινή προσευχή μέ αίρετικούς. Τό νά μεταβή ένας Παπικός σε όρθόδοξο Ναό και νά του έπιτρέψουν από τή Λιτή νά παρακολουθήση την Όρθόδοξο Λειτουργία, αυτό είναι δυνατόν νά όδηγήση σε θαυμασμό και πίστι στην Άλήθεια.

Κάτι τέτοιο συμβαίνει μέ τόσους εύρωπαιούς έπισκέπτες του Άγίου Όρους, και κανένας δέν μίλησε για άπαγορευμένη συμπροσευχή, μολονότι κατά την παρουσία τους οι έπισκέπτες άσφαλώς κάποια προσευχή θά λένε!

● Άπαγορεύεται ό **ένδοτισμός** σε θέματα πίστεως κατά τον Θεολογικό Διάλογο της Μικτής Έπιτροπής.

Δέν πορευόμαστε ως πτωχοί συγγενείς, ζητιανεύοντας ψίχουλα από τό τρα-

πέξι του πλουσίου (οικονομικά) Παπισμοῦ. Τό **πλήρωμα** τῆς Ἀποστολικῆς μας Παραδόσεως δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό κανένα **συμπλήρωμα**.

● Δέν ἀπαγορεύεται ὁ **Διάλογος**, ὅταν ἀποβλέπη στήν **προβολή** τῆς Ἀλήθειας.

Ἐπιβάλλεται μάλιστα διά λόγους ἱεραποστολικῆς ἀγάπης. Ἄρκει ὅσοι ἐκπροσωποῦν τήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία νά εἶναι ἐγκρατεῖς περί τήν Θεολογίαν καί σοβαροί ἐκφραστῆς. Πρό παντός νά πιστεύουν, ὅτι στούς Παπικούς, ἔστω κι ἂν εἶναι πολυπληθέστεροι, εἴμαστε... ὀφειλέτες ἀγάπης! Ὁφείλουμε νά τοὺς δείξουμε τό **δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς**.

Ἄς κρατᾶμε γερά τή δάδα τῆς Ἀλήθειας καί ἄς προσκαλοῦμε μέ πειθῶ καί ἀγάπη κάθε πλανημένο: «**Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός!**»!

Τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως

Ἡ πρόσφατη συνάντησις στήν **Πάφο** τῆς Κύπρου (17-23 Ὀκτωβρίου 2009) προκάλεσε ποικίλες ἀντιδράσεις. Κατά τήν ἀποψί μας θά μπορούσαν ν' ἀποφευχθοῦν τὰ ἑξῆς:

● **Πρῶτον**. Ἡ παρουσία **οὐνίτου** «ἐπισκόπου». Ἀπορίες προξένησε ἡ συνέντευξις Παπικοῦ ἐπισκόπου, τοῦ κ. Δημητρίου Σαλάχα (οὐνίτου) σέ ἑφημερίδα τῆς Κύπρου. Δικαιολόγησε τίς ἀνησυχίες καί τίς ἀτιδράσεις τῶν Ὀρθοδόξων γιά τήν ἐν λόγω συνάντησι. Καί χαρακτηρίσε **ἀκανθώδη θέματα** γιά τήν προσέγγισι Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας καί Ρωμαιοκαθολικῶν ἀφ' ἐνός μέν τό «Πρωτεῖον» τοῦ Πάπα, καί ἀφ' ἑτέρου τήν... «Οὐνία»!

● Δεύτερον, οἱ **ὑπερβολές** μερικῶν δη-

μοσιογραφούντων ὀρθοδόξων, ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία θ' ἀποδεχόταν τό Πρωτεῖον τοῦ Πάπα, κατά τήν συνάντησι τῆς Πάφου. Κι αὐτό τό συνεπέραναν κυρίως ἀπό τό θέμα τοῦ Θεολογικοῦ ἐκεῖ Διαλόγου, πού ἦταν: «**Ἡ θέσις τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης κατά τήν πρώτη χιλιετία**».

Βέβαια ἡ θέσις τοῦ Ρώμης στούς πρώτους αἰῶνες εἶναι γνωστή. Ἄλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει τό πόρισμα τῆς Ὀρθοδόξου πλευρᾶς θά τεθῆ ὑπ' ὄψιν τῶν Συνόδων τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τίποτε δέν εἶναι δεσμευτικό.

● **Τρίτον**, ὁ τρόπος ἀντιμετωπίσεως τῶν **διαμαρτυρηθέντων** στόν τόπο τῆς συναντήσεως, στήν Πάφο. Ὀρισμένοι κληρικοί, μοναχοί, ἀλλά καί λαϊκοί, μέ ἰδιαίτερο ζῆλο, ὕψωσαν πανῶ κατὰ τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ καί τοῦ Παπισμοῦ καί φώναξαν σχετικά συνθήματα.

Ὁ κόσμος σήμερα εἶναι καί ἀνοικτός καί ἀνεκτός. Ἐχει συνηθίσει νά βλέπη ἀντιδράσεις καί στίς πιό ἐπίσημες συσκέψεις καί συναντήσεις. Καί στήν Πάφο βρέθηκαν μερικοί, πού ἀπό Ὀρθόδοξο ζῆλο διαμαρτυρήθηκαν, καθένας μέ τόν τρόπο του.

Πιθανόν νά μή χρειάζονταν ἀστυνομική ἐπέμβασις, καί πρό παντός ἐκκλησιαστικά ἐπιτίμια.

Ἄν δείχνουμε **εὐγένεια** στούς συνομιλητές Παπικούς, πολύ περισσότερη εὐγένεια ἄς δείχνουμε στούς ἀδελφούς μας Ὀρθοδόξους, πού κάποτε καθ' ὑπερβολήν διαμαρτύρονται καί φωνάζουν.

Ὅλοι ὁμως ἄς προσέχουμε νά μή γινώμαστε ὄργανα, ἄλλοι αἰρετικῶν **ὑπερδυνάμεων** καί ἄλλοι **σχισματικῆς παραφροσύνης**.

Ἡ συνδρομή γιά τό περιοδικό

■ **10 Εὐρώ** τό χρόνο. ● Στό λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK**. ● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα**. ● Στό Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἢ στό Ββλαιοπ. «**Βαπτιστής**», **Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο)**.

■ Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμά τους στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

■ Ἄν κάποιος δέν μπορῆ νά στείλῃ συνδρομή, ἄς τηλεφωνήσῃ στό **2103212713**. Πάνω ἀπό ὅλα ἐνδιαφέρει ἡ πνευματικὴ ὠφέλεια.

Μίτρες και πατερίτσες!

Αὐτοὶ ἔλειπαν. Τοὺς βρήκαμε! Τελειώσαμε! Λύσαμε τὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ! Εὐτυχής ἡ λήξις τῶν ἐργασιῶν μας. Πιθανόν ἔτσι νὰ πιστεύουν μερικοὶ τῶν «συγκροτούντων» τὴν **Ἱεραρχία** τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού συνήλθε στὶς 12 Ὀκτωβρ. 2009.

Ἐρισμένα ἀπὸ τὰ θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως φαίνονται σοβαρά. Ἄλλὰ δέν συζητήθηκαν. Δέν ἔμεινε χρόνος γιὰ νὰ συζητηθοῦν. Παραπέμφθηκαν σέ προσεχῆ συνεδρία τῆς Ἱεραρχίας.

- Ἀνάμεσά τους καὶ τὸ θέμα τοῦ σεβασμίου ἐπισκόπου **Νικοδήμου (Γκατζιρούλη)**, Μητροπολίτου Ἀττικῆς.

- Τριάντα πέντε χρόνια ἀποδιοπομπαῖος Ἅγιος!

- Τριάντα πέντε χρόνια τοῦ ἔχει γίνει ἔξωσις ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἱεραρχίας.

Γιατί; Ἄς βρεθῆ ἐπὶ τέλους κάποιος ν' ἀπαντήσῃ σ' αὐτὸ τὸ «γιατί».

Ὁ πιστὸς λαὸς περίμενε, ὅτι ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἱερόνυμος θὰ ἀποκαθιστοῦσε τὴν ἀδικία.

—*Θὰ δῆτε, εἶπαν πολλοί, σύντομα τὸ ὄλο ζήτημα θὰ τακτοποιηθῆ.*

Ἄλλ' ἤδη κοντεύουν δυὸ χρόνια, καὶ καμμιά κίνησης. Τί θὰ πρότεινε ἢ εἰσηγήσεις τοῦ Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Χρυσοστόμου, δέν γνωρίζουμε. Πιθανόν νὰ τὸ μάθουμε στὴν ἐπομένῃ Ἱεραρχία.

- Τώρα ἔπρεπε νὰ λυθῆ τὸ θέμα τῶν **βοηθῶν ἐπισκόπων**. Τό γιατί τὸ θέμα νέων μιτροφόρων καὶ ἐγκολπιοφόρων (χωρὶς ὑπεύθυνη ἐπισκοπικὴ διοίκησι) κρίθηκε ἀνώτερο ἀπὸ μιὰ ἐκκλησιαστικὴ ἀδικία, πού ταλανίζει τὴν τοπικὴ μας Ἐκκλησία, δέν τὸ μαντεύουμε.

Πάντως μᾶς ἔλειπαν! Ἦταν ἡ μεγάλη ἀνάγκη τοῦ τόπου! Πῶς ὁ Μητροπολίτης (τάδε) νὰ παραμένῃ χωρὶς βοηθὸ ἐπίσκοπο; Ἐπρεπε νὰ τοῦ κάνουν τὸ χατήρι. Ἔτσι καὶ ἔγινε γιὰ ἕξι Μητροπόλεις τῆς λεγομένης «*Παλαιᾶς Ἑλλάδος*». Οἱ τῶν λεγομένων «*Νέων Χωρῶν*» θὰ περιμένουν μέχρι νὰ συγκατατεθῆ ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

Πολλοὶ Μητροπολίτες αἰσθάνονται ἀσχημα μ' ὅλη αὐτὴ τὴ διαδικασία μέσα στὴν Ἱεραρχία. Ἦξεραν βέβαια, ὅτι ἐπὶ τοῦ προηγούμενου Ἀρχιεπισκόπου θεσμοθετήθηκαν θέσεις βοηθῶν ἐπισκόπων ἀνά τὴν ἐπικράτεια. Τό σχετικὸ ὄμως ὄνειρο τώρα ἐκπληρώθηκε.

Ἄναφερόμαστε ὄχι στὸ **ποιόν** τῶν ἐκλεγέντων βοηθῶν, ἀλλὰ στὸν διακατῆ τους **πόθο** νὰ γίνουν ὀπωσδήποτε δεσποτάδες. Καὶ μάλιστα ἐπὶ τῆ βάσει θεσμοῦ, πού δέν προβλέπεται ἀπὸ τοὺς ἰ. Κανόνες.

Ἄπόστολος τοῦ Χριστοῦ

Ενὸς **Κιλκισίου** δέν μοιάζει ἐξωτερικὰ μέ τὸν προηγούμενο, τὸν μακαριστὸ πλέον **Ἀπόστολο (Παπακωνσταντίνου)**. Μεγαλοπρεπῆς ὁ νέος «*τόδεμας*», πῶς νὰ συγκριθῆ μέ τὸν μικρόσωμο καὶ λιπόσαρκο Ἀπόστολο; Εὐχόμεστε ὅμως στὸ νέο Μητροπολίτη **Κιλκισίου κ. Ἐμμανουήλ** ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τοῦ Ἀποστόλου.

- Ὅντως ἀποστολικά τὰ ἴχνη ἐκείνου. Ὅπου πέρασε, εἴτε στὴν Κοζάνη ὡς ἱεροκῆρυξ, εἴτε στὴ Ζάκυνθο ὡς κανονικὸς μητροπολίτης, εἴτε στὸ Κιλκίς ὡς ἀκρίτας ἱεράρχης, ἀφῆσε ὀλοφώτεινα ἴχνη. Κάποτε δέ πορεύτηκε στὰ **ματωμένα ἴχνη** τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἀδίκως διωγμένος.

- Ὅρθά παρατήρησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιος: «*Ἀπόστολος λεγόταν καὶ Ἀπόστολος ἦταν. Ἀκολούθησε τὸν Ἐσταυρωμένο. Ἐζήσε σταυρωμένος.*»

ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΤΟΥΣ 2010

Τὸ Ἡμερολόγιο τσέπης τοῦ Συλλόγου
μας γιὰ τὸ 2010 εἶναι ἀφιερωμένο
στὴ μυστικὴ δύναμι
τοῦ ἀνθρώπου, πού λέγεται

ΠΙΣΤΙΣ.

Τιμᾶται 1€ (ἓνα εὐρώ).

Γιὰ ποσότητα, ἔκπτωσης 30%.

Τηλ.: 2103212713 καὶ 2109765440.